

opusdei.org

350 vēstules svētajam - Īss Gvadalupes Portrets

21.04.2024

Gvadalupe Ortisa de Landasuri
Fernandesa de Heredija (Guadalupe
Ortiz de Landázuri Fernández de
Heredia) dzimusi 1916. gada 12.
decembrī Madridē. Viņa bija
ceturtais un pēdējais bērns
Manuelam un Eulogijai, kuri tajā
pašā gadā bija zaudējuši jaunāko
dēlu.

Kad viņam bija vienpadsmit gadu, viņa tēvs, armijas majors, tika nosūtīts uz Tetuanu. Tur Gvadalupe sāka mācības vidusskolā. Viņa bija vienīgā meitene savā klasē un drīz vien izcēlās starp klasesbiedriem ne tikai ar sekmēm, bet arī ar savu drosmi un līderību. Tajā laikā viņa cieta no reimatiskā drudža. Lai gan tolaik šķita, ka viņa ir izārstēta, daudzus gadu vēlāk šī slimība izraisīja dekompensāciju un sirds mazspēju.

1932. gadā ģimene atgriezās Madridē. Nākamajā gadā Gvadalupe pabeidza studijas un sāka studēt ķīmiju. Pirmajā kursā bija uzņemtas tikai piecas meitenes. Tajā laikā tikai dažas meitenes studēja ķīmiju un vēl mazāk turpināja to darīt pēc laulībām. Viņai patika zinātne, un viens no viņas plāniem bija iegūt profesiju un izveidot ģimeni. Viņai bija viens vai divi puiši, bet viņa īpaši nesteidzās precēties.

Pilsonu karš pārtrauca viņa studijas. Ģimene piedzīvoja sāpīgāko brīdi, kad viņa tēvs, tolaik armijas pulkvežleitnants, tika notiesāts un notiesāts uz nāvi. Lai gan viņa brālim Eduardo izdevās panākt apžēlošanu, Manuels neatteicās no soda, kamēr viņa padotie tika nošauti. Gvadalupe, viņa māte un brālis ar sāpēm un mieru pavadīja viņa pēdējo nakti kopā ar viņu. Viņa bija tāds piemērs, ka vēlāk viņa teica: "Es viņam esmu parādā savu aicinājumu". Neilgi pēc tam māte un meita pameta Spāniju, lai atgrieztos nacionālajā zonā, un apmetās uz dzīvi Valjadolidā.

Kad karš bija beidzies un viņa jau strādāja par skolotāju divās Madrides skolās, Gvadalupe, kādu dienu apmeklējot Misi, sajuta, ka viņai nepieciešams tuvoties Dievam. Atvadoties viņa uzticējās draugam, ka viņai nepieciešams atrast labu

priesteri, un viņš ieteica Donu
Hosemariju Eskrivu.

Gvadalupe iepazinās ar Opus Dei
dibinātāju 1944. gada 25. janvārī, kad
viņam bija 27 gadi. Šī saruna atstāja
iespaidu uz viņu, kā viņš pēc
daudziem gadiem teica: "Es atmetu
zvīņas viņa acīs". Neilgi pēc tam viņš
piedalījās rekolekciju kursā un tur
atklāja savu aicinājumu uz Opus Dei.
19. martā viņš lūdza uzņemšanu kā
numurāri.

Gvadalupe pārcēlās uz dzīvi pirmajā
Opus Dei sieviešu centrā un pilnībā
nodevās mājas darbam dažādās
rezidencēs un pansionātos Madridē
un Bilbao (La Moncloa, Abando), lai
gan viņai nebija lielu prasmju šajos
darbos. Viņa īpaši rūpējās par to, lai
tiktu uzlaboti dzīves apstākļi
mājdarbiniecēm, kuras pie viņas
strādāja, un centās nodrošināt, lai
viņas iegūtu kultūras, cilvēcisko un
profesionālo izglītību. Kā viņa

apliecināja savās vēstulēs dibinātājam, viņa bija "pilnībā integrēta un laimīga darbā", un viņas mīlestība pret Dievu pieauga ar katru dienu.

1947. gadā viņš atgriezās galvaspilsētā, lai pārņemtu Zurbaraņa universitātes rezidences vadību. Viņa apvienoja šo darbu ar valdības uzdevumiem darbā, taču nepārtrauca interesēties par ķīmiju, ko viņa studēja, kad vien varēja, zinot - kā viņa bija mācījies no svētā Hosemārijas -, ka viņai ir jākalpo Dievam pasaules vidū, maksimāli izmantojot savus talantus. No 1947. līdz 1948. gadam viņa apguva četrus monogrāfijas kursus, kas bija nepieciešami doktora grāda iegūšanai.

Gadu vēlāk svētais Hosemarija lūdza viņu kopā ar divām citām sievietēm no Darba doties uz Meksiku, lai sāktu Opus Dei apustulisko darbu.

Kad viņa ieradās, 1950. gadā, viņa pierakstījās uz dažiem priekšmetiem, lai iegūtu doktora grādu ķīmijā. Gvadalupe Meksikā nodzīvoja tikai sešus gadus, taču viņa atstāja ļoti dziļas pēdas ar savu darba spējām, centību un mīlestību. Šajā laikā viņas atvēra pirmo studentu rezidenci Mehiko, kuru apmeklēja arī prestižas sievietes, piemēram, dzejniece Ernestīna de Šampourcīna, vienīgā paaudzes pārstāve. Viņas paplašināja savu apustulisko darbu ar citām neuniversitāšu meitenēm un precētām sievietēm, pārcēlās uz Culiacán un Monterrey, pēc Tacámbaro bīskapa lūguma uzņēmās zemnieču cilvēcisko, profesionālo un kristīgo formāciju, kā arī izveidoja Montefalco - pirmo Opus Dei patvēruma namu Meksikā, kas drīz pēc tam tika paplašināts, iekļaujot tajā pamatskolu un vidusskolu meitenēm, šūšanas darbnīcu un rezidenci.

1956. gada oktobrī, pēc kukaiņu koduma, kas izraisīja drudzi un malāriju, viņai parādījās pirmie sirds slimības simptomi. Viņa pārcēlās uz dzīvi Romā, lai strādātu Decembrī viņa piedzīvoja nopietnu sirds krīzi. Gvadalupe devās uz Madridi un 1957. gada 19. jūlijā tika izoperēta mitrālās stenozes dēļ.

Šķita, ka viņa labi atveseļojas, un viņa atgriezās Romā, bet 29. decembrī viņai radās jauna un nopietna sirds mazspējas izpausme. Visbeidzot viņa apmetās uz dzīvi Madridē. Neraugoties uz viņas trauslo veselības stāvokli, viņas aktivitāte nebūt nebija slima cilvēka aktivitāte.

Viņa turpināja apvienot Opus Dei locekļu vadību un apmācību ar ķīmijas studijām. Viņa iepazinās ar Piedadu de la Ciervu, pirmo sievieti, kas strādāja Spānijas Nacionālajā pētniecības padomē (CSIC). Kopā ar

viņu viņa uzsāka pētījumus par izolējošiem ugunsizturīgiem materiāliem, kas tika patentēti un par kuriem tika piešķirta Huana de la Cierva balva, un uzrakstīja doktora disertāciju "Refractarios aislantes en cenizas de cascarilla de arroz", kuru 1965. gadā aizstāvēja ar izcilību cum laude.

Dažus gadus iepriekš viņa bija sākusi pasniegt fiziku Ramiro de Maeztu vidusskolā un fiziku, ķīmiju un matemātiku Sieviešu industriālās inženierijas skolā kā dabaszinātņu pasniedzēja asistente. 1967. gadā viņa ieguva profesores amatu. Šajā centrā viņa nostrādāja kopumā 11 gadus, kur studenti viņu augstu novērtēja, un kļuva par direktora vietnieci pēc tam, kad atteicās no direktora amata, kas viņai tika piedāvāts veselības apsvērumu dēļ.

1968. gadā viņa iesaistījās Studiju un pētījumu centra mājsaimniecības

zinātnēs (CEICID) plānošanā un izveidē, kur viņa bija arī direktora vietniece un tekstilķīmijas pasniedzēja. Viņa strādāja līdz pat īsi pirms nāves.

1975. gada 1. jūnijā viņa tika uzņemta Navaro Universitātes klīnikā (Clínica Universitaria de Navarra) iespējamai operācijai. Mēnesi vēlāk ārsti nolēma veikt operāciju.

Operācija bija veiksmīga, bet divas nedēļas vēlāk viņa cieta no elpošanas mazspējas, kas pakāpeniski pasliktinājās, neskatoties uz medicīnisko palīdzību. Viņa nomira 16. jūlijā, Karmela kalna Dievmātes svētkos, atdodot savu dzīvi Dievam ar pieejamību, mieru un pārliecību, kas viņai vienmēr bija raksturīga.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/350-vestules-svetajam-iss-
gvadalupes-portrets/](https://opusdei.org/lv-lv/article/350-vestules-svetajam-iss-gvadalupes-portrets/) (12.03.2026)